

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τέλος πάντων τί ζητείτε να κάμετε; ρώτησεν έκνευριζομένος ο Άρθουρος. Γιατί θέλετε ν' ανοίξετε το φέρετρό;

— Πρέπει να μου επιτρέψης, φτωχέ μου φίλε, να κόψω το κεφάλι της Λουκίας!

— Ο Άρθουρος δεν επήδησεν ορθώς αυτή τη φορά. Δεν έδειξεν οργή. Έμεινε σωματισμένος στην πολυθρόνα του κι' άρχισε να κλαίη σαν μικρό παιδί. Τέλος σφούγγισε τα δάκρυά του, έγύρισε προς τον καθηγητήν και του είπε στεναίνοντας:

— Δόκτωρ Βάν Έλσιγγ, γιατί με υποβάλλεις σε μια τόσο τρομερή δοκιμασία; Τί σου έκαμα για να

μέ βασανίζης έτσι; Τί σου έκαμε ή φτώχη μου Λουκία για να θέλης να κομματιάσης το βασανισμένο της σώμα; Είσαι τρελλός σύ που μιλείς για τέτοια πράγματα ή έγω που σ' άκούω; Όπωςδήποτε έφερε το, καθηγητά Βάν Έλσιγγ, δεν θα σου επιτρέψω ποτέ να κάμης την Ιερουσαλήμ που σκέπτεσαι. Θα φρουρήσω τον τάφο της, όπως έγω υπόχρεομαι κι' άλλοιμονο σ' έκεινον που θα θέληση να πληρώση σ' αυτόν.

Μόλις ο Άρθουρος έτελείωσεν ο Βάν Έλσιγγ έσηκώθη ορθώς και του είπε με φωνήν αυστηράν:

— Μυλόρδε Γόλδαμινγκ, έχω κι' έγω ένα καθήκον Ιερών άπέναντι της νεκράς και δοκίμασι στο όνομα του Θεού, πώς θα τό έκτελέσω! Επί του παρόντος όμως δεν σάς ζητώ παρά να έλθετε μαζί μου και να ιδήτε. Αν κατοίπιν των δσων ιδήτε δεν μου ζητήσετε μόνος σας την επέμβασί μου, τότε θα ενεργήσω μόνος μου, χωρίς να μ' έμποδίση κανείς. Θα κάμω ότι πρέπει να κάμω υπέρ της νεκράς και κατόπι είμαι πρόθυμος να δώσω λόγον των πράξεών μου. Μ' έννοειτε;

Εσιώπησε προς στιγμήν κι' έξηκολούθησε με φωνήν γεμάτην εδοσπλαχνίαν:

— Παρ' όλα ταύτα σάς ίκετεύω, μυλόρδε, μήν εξίπτεσθε έναντίον μου. Σκεφθήτε όλίγον. Έρχθα στο Λονδίνον πρό τόσο καιρού και άφιέρωσα την ζωήν μου για να σώσω την μνηστήν σας. Έκαμα ακόμη κάτι περισσότερο για αυτή και σάς τό κάμω γνωστό άπόψε για πρώτη φορά. Έδωσα δηλαδή υπέρ της νέας τό οίκα μου, ναί υπέστην κι' έγω μεταγγισίγν για αυτήν, χωρίς να είμαι άρραβωνιαστικός της όπως σεις. Έκοπίασα νύχτα και ήμέρα. Σήμερα μένω άκόμη στο Λονδίνον προς χάριν της. Για ποιό λόγο θα να έκαμνα όλα αυτά άν δεν υπήρχε μία αίτια πολύ σοβαρά; Γιατί θα σάς λυτούσα χωρίς λόγο; Μυλόρδε Γόλδαμινγκ... σάς τό τονίζω για τελευταία φορά. Θα κάμω υπέρ της νέας ότι τη; δοκίσηκα όταν ψυχοραγούτε. Θα τό κάμω κι' ε; κινδυνεύση άκόμα και ή ζωή μου προς χάριν της...

Ο καθηγητής είπε τά τελευταία του λόγια με τόση ειλικρίνεια, τόσο πόνο και θλίψη, ώστε ο Άρθουρος; συνεκινήθη. Σηκώθηκε έπάνω δακρυσιμένος, έδωσε τό χέρι του στον Βάν Έλσιγγ και του είπε με φωνήν που έτρεμε:

— Κύριε καθηγητά, συγχωρήστε με, άν δεν τολμώ να πιστέψω τίποτε, άν όλα αυτά να μιστήρα με κάμνουν να χάνω τό λογικό μου. Σάς υπόσχομαι να συγκαταήσω τον έαυτό μου και να σάς άκολουθήσω όπου θέλετε. Θα τό κάμω!

Ημερολόγιον του δόκτορος Σοθαρό

Τό πάν άπεφασίσθη πλέον... Ο Θεός να μά; βοηθήση.

Έξεκινήσαμε για τό νεκροταφείο του Άμοτεδ και φθάσαμε εκεί στις 12 παρά 15'. Πηδήσαμε μέσα από τον τοίχο και προχωρούσαμε προσεχτικά ανάμεσα στα μνήματα. Μαύρα σύννεφα σκέπαζαν τό φεγγάρι που μόλις φάνιζε κατά δισστήματα τη γύρω φύσι. Ο Βάν Έλσιγγ προηγείτο κατά μερικά βήματα.

Φτάσαμε τέλος στο νενοτάφιο της οικογενείας Ουένστερνα. Ο Βάν Έλσιγγ ξεκλείδωσε κι' έμπήκαμε όλοι μέσα. Κλείσαμε πάλι τη μικρή πόρτα κι' άνάψαμε ένα κλεφτοφάναρο.

Ο καθηγητής προχώρησε προς τό φέρετρο της Λουκίας. Τη στιγμή αυτή έρριξε ένα βλέμμα προς τον Άρθουρο φοβόσμενος μήπως τό μέρος που βρισκόμαστε τον συγκινοῦσε κι' έξεγείρετο εκ νέου κατά του καθηγητού. Ο Άρθουρος όμως διατηρούσε παγεράν ψυχραιμίαν. Ήταν τρομερά χλωμός και δεν έβγαζε λέξι από τά σφιχτοκλεισμένα χείλη του.

Πρίν έγγίξη τό φέρετρο της Λουκίας ο καθηγητής έγύρισε και μου είπε:

— Ιατρέ, Σοθαρό, είδες προχθές τό σώμα της νέας έντός του φερέτρου του;

— Ναί, άπάντησα.

— Βεβαιώνεις ότι εύρίσκειτο εδώ;

— Ναί.

— Σ' έρωτώ γιατί άπόψε ίσως να μή εύρίσκειται στη θέσι του.

Ταυτοχρόνως έγύρισε κι' άρχισε να ξεβιδώνη τό φέρετρο. Όταν έβγαλε και την τελευταία βίδα, έσήκωσεν άποτόμως τό σκέπασμα. Τα βλέμματα όλων μας προσηλώθησαν στο ίδιο σημείο. Έντός του φερέτρου. Και έμείναμε έμβρόντητοι, φρικιώντες, άνατριχιάζοντες.

Τό φέρετρο ήταν άδειαστό. Άκουσα τά δόντια του Άρθουρού να τρέμουν από φοβή ή όργήν, δεν έζωω άκριβώς.

Ο καθηγητής μά; έκύταξε όλους κατάματα.

Κι' έμένα έτρεμαν τά γόνατά μου.

Η φωνή μας είχε κοπεί, είμεθα βοβοί, κεραυνότληκτοι.

Έξαφνα ήκούσθη ή φωνή του Κουίνου Μόρρις:

— Καθηγητά Βάν Έλσιγγ, είπε, όπως θα ένθυμείσθε έγγυήθην για σάς, όταν μάς έπροτεινάτε να 'ρθώμε εδώ. Πράγματι σάς έχω άπόλυτη εμπιστοσύνη. Ποτέ δεν θα τολμούσα ν' άμφιβάλλω για την ειλικρίνεια σας και τας καλάς σας προθέσεις. Αυτό όμως για άντικρύζω αυτή την στιγμή υπερβαίνει τά όρια της τιμής και της αξιοίας. Γι' αυτό σάς παρακαλώ όμιλήστε. Δεν ενεργήσατε σεις να κληθώ τό σώμα της νεκράς από τό φέρετρό της;

— Σάς δοκίμασι εις ότι έχω Ιερών, ότι ούτε την έθιξα κάν, είπε μ' έπίσημη φωνή ο Βάν Έλσιγγ και συνέχισε: Πρό ήμερών ήλθαμε πάλιν εδώ έγω και ο Σοθαρό και βρήκαμε τό φέρετρο άδειαν. Την έπομένη ήμέρα ξανάρθθαμε και ή νεκρά ήταν στο φέρετρό της. Έγνώριζα πώς ή νεκρά έξέρχεται του τάφου της και που πηγαίνει και την περασμένη νύχτα ήρθα εδώ μόνος μου και κατόρθασα με διάφορα μέσα να μή την αφήσω να έβγη. Σήμερα ξανάρθθα πρό της δύσεως του ήλιου και αφήρεσα από την πόρτα του νεκροταφίου, ότι την ήμποδίζε να έξέλθη και να που έξήλθε. Αυτό εινε όλο. Μή μ' έρωτήσετε που πηγαίνει έξερχόμενος του νεκροταφίου. Θα σάς τό πω έν καιρό. Προς τό παρόν πρέπει να βεβαιωθείτε περισσότερο και για αυτό έλάτε μαζί μου. Άκολουθήστε με και θα πισθήτε...

Έσκέπασε κατόπι τό φέρετρο, έβγήκαμε έξω του νεκροταφίου, έκλείδωσαμε την πόρτα προσεχτικά κι' έκρυφτήκαμε πίσω από πυκνούς θάμνους φυτών και άνθέων, εις ένα μνήμα που εύρίσκειτο πλησίον του νεκροταφίου.

Έμείναμε σιωπηλοί κι' έπεριμέναμε με χτυποκάρδι. Γύρω άπλωνόταν ή βαθεία σιωπή του κοιμητηρίου. Κανείς άπολύτως θόρυβος, τίποτε τό ύποπτο. Ο Άρθουρος; έφαίνετο ν' άγωνιζέ και να υποφέρη. Έγώ άρχισα να πιστεύω πώς ο καθηγητής είχε δίκην για όσα έλεγε. Ο Κουίνου Μόρρις ήταν πεύ ήσυχος, σαν άνθρωπος γενναίος που δεν τα χάνει ποτέ μπρός στις συμφορές. Μή μορρώντας να κεντήση μασούσε ένα κομμάτι καννού κι' έπεριμέναμε.

Έν τή μεταξύ ο Βάν Έλσιγγ σηκώθηκε για μία στιγμή, προχώρησε στο νενοτάφιο κι' άρχισε να βουκόνη τας σχισμάδες της πόρτας και την τρύπα της κλειδαριάς; με ψύχα ψωμιού, την όποιαν είχε ζυμώσει με τά δάχτυλά του. Πλησιόσαμε και τον παρακολουθήσαμε μη δυνάμενοι να έξηγήσομε τον λόγο που τον άνάγκασε να τό κάνη αυτό. Τέλος ο Άρθουρος, ο όποιος από άρκετης ώρας δεν είχε πη λέξι, τον ρώτησε:

— Τί κάμνετε αυτού, κ. καθηγητά;

— Σφραγίζω την πόρτα του νεκροταφίου, φίλε μου.

— Μα τί; Τί εινε αυτό που χρησιμοποιείτε;

Ο Βάν Έλσιγγ έβγαλε μ' εύλάβεια τό καπέλλο του κι' άπήνησε:

— Εινε ο άγιος άστος! Έπρωμφεθήκα ένα μικρό κομμάτι για αυτή την έγκασία. Χάρης σ' αυτόν ή νεκρά θα δυσκολευτή άπόψε να μπή στο νενοτάφιο.

Η άπάντησι; του καθηγητού μά; άφησε βοβούς. Έκαμνε χόσιν άγλιον άρτου; Άρα δεν έπρόκειτο περί άσεπείτητος. Όσα μά; είπε

ήσαν αλήθεια. Βρισκόμασθε πρό ενός τρομακτικού μυστηρίου, πρωτοφανούς για την ανθρωπότητα.

Ζαναγγυράσαμε άμλητοι και συγκινημένοι στη θέσι μας. Κρυφθήκαμε πάλιν καλά κι' επεριμέναμε. Μερικά λεπτά επέρασαν. Έξαφνα ο Βάν Έλισγγ άπλωσε τó χέρι του σάν νά ήθελε νά μάς άναγκάσει νά ή βγάλομε λέξι και ψιθύρισε.

— Σάσσην !

Έπροσεξαμε τότε και είδαμε πρός τó βάθος του νεκροταφείου μιά λευκή σκιά νά προχωρή μέσα στό σκοτάδι. Ήταν κάτι δυσδιάκριτο άκόμη, σάν άνθρωπος λευκοφορεμένος. Ρίγη άνατριγίλις διέτρεξαν τα σώματά μας. Ένας άλλοκοτος φόβος μάς κατέλαβε. Τι ήταν αυτός που πλησίαζε πρός τó μέρος μας ;

— Ο Κουίνου Μόρρις ψιθύρισε μέσα στα δόντια του.

— Χίλιοι διαβόλοι ! Θά σηκωθώ !...

Ο Βάν Έλισγγ όμως άπλωσε τó χέρι του και τόν συνεκράτησε, ένώ με τó δάχτυλο στα χείλη του επέβαλε σιωπή.

Έκάμαμε ύπομονή. Άκουσα τόν Άρθούρο κλάϊ μου νά άναπνέη με δυσκολία σάν νά τόν είχε καταλάβει δύσπνοια.

Η λευκή σκιά προχωρούσε άθόρυβα, σάν νά μή πατούσε τή γή. Έφτασε πεύ σιμά και τότε τήν διακρίναμε καλά. Ήταν μιά νέα λευκοφορεμένη. Μιά νέα ντυμένη όπως άκριβώς στολίζουν τους νεκρούς. Στην άγκαλιά της κρατούσε ένα βρέφος. Είχε σκυμένο τó κεφάλι της πρός αυτό και δέν κατορθώσαμε νά διακρίνουμε τήν μορφή της.

Ποιά ήταν ; Η Λουκία ; Είχαμε άμφιβολίες και περιμέναμε.

Έξαφνα τó βρέφος ποι κρατούσε στην άγκαλιά της άφησε ένα άνατριχιαστικό κλαθμύρισμα, σάν νά πονούσε.

— Η καρδιάς μας είχαν σταματήσει !...

Τέλος ή νέα σήκωσε τó κεφάλι της και διακρίναμε τó πρόσωπό της. Ναι, είδαμε τó πρόσωπό της και ή πεύ παγερά φρίκη μάς κατέλαβε.

Ήταν ή Λουκία !

Η Λουκία ζωντανή, εκεί καταμεσής του Νεκροταφείου !

— Η Λουκία μ' ένα βρέφος στην άγκαλιά της ! Θεέ μου ! είμαστε ζυπηνητοί ή όνειρευόμεθα ;

Ο Άρθούρος έκαμε μιά άπότομη κίνησι, έτοιμος νά σηκωθή επάνω και νά τρέξη σιμά της. Ο Βάν Έλισγγ πρόφτασε και τόν κράτησε.

Παρήλθον έτσι μερικά δευτερόλεπτα. Μερικά δευτερόλεπτα τρόμου φρικτού και καταπληξέως άπεριγράπτου.

Κυντάξαμε τήν Λουκία χωρίς νά μάς βλέπη. Έπουράνε Θεέ ! Πόσο είχε άλλαξει. Τó πρόσωπό της δέν είχε τή γνωστή του γλυκύτητα. Η όψη της δέν ήταν συμπαθής, όπως τήν γνωρίζαμε. Δέν έλαμπε στα μάτια της ή άδωότης. Διατηρούσε άκόμη τήν όμορφιά της, αλλά μιά όμορφιά διαβολική, γεμάτη σκληρότητα και μοχθηρίαν. Τα μάτια της φεγγοβολούσαν σατανικά. Τα χείλη της ήσαν κόκκινα και φιλήδονα !

Έσφιξα για μιά στιγμή τó χέρι του Άρθούρου και πρόσεξα πώς ήταν παγωμένο.

Η Λουκία δέν μάς είχε αντίληφθή. Κρατώντας τó βρέφος στην άγκαλιά της κύτταζε μιά στιγμή γύρω της, μέσα στό σκοτάδι, κι' έπειτα τοιμάστει νά βαδίση πρός τó κενotáφιό της.

Τί θά εκάμναμε έν τούαυτη περιπτώσει ; Στεκόμασθε άκίνητοι, συγκρατούντες τις άναπνοές μας και περιμένοντες νά δώση τó σύνθημα ο Βάν Έλισγγ.

Ο καθηγγητής στεκόταν άτάραχος πίσω από τó κορμό ενός δένδρου. Η θεα της Λουκίας δέν τού έκαμνε έντύπωση. Τα έπεριμένα όλα αυτά και ήξευρε πώς θά συνέβαιναν έτσι άκριβώς.

(Άκολουθεί)

Η ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΒΟΞΕΤΡΥΧΩΝ

Οι άρχαίοι απέδιδαν μεγάλην αξίαν εις τους βοστρύχους της κόμης των. Άφιέρωναν λοιπόν αυτούς με ευλάβειαν εις τους θεούς, τους ήρωας και τας σκιάς των έθωμένων αυτών. Επί πλέον πολλές φορές φράζοντο επί των βοστρύχων των και κρατούσαν αυστηρώς τόν όρκον των. Ο Κωνσταντίνος ο Παγονάτος έστειλεν ως δώρον εις τόν Πάπαν της Ρώμης Βενέδικτον Β' μερικους βοστρύχους από τα μαλλιά των τέκνων αυτού. Επίσης κάποιος από τούς βασιλείς των Βουλγάρων άφησεν άντι άλλου άφιερώματος εις τόν ναόν του Άγίου Πέτρου τούς βοστρύχους της κεφαλής του !

Οι μοναχοί όταν έκουρευόντο, άφιέρωναν εις τόν Ύψιστον τούς βοστρύχους των. Επίσης έθεωρείτο ως μόνον άμάρτημα τó όποιον έτιμωρείτο μάλιστα δια προστίμου 1800 δραχμών, τó κόψιμο των μαλλιών νεανίου ή μερακίου, άνευ προηγουμένης συγκαταθέσεως των γονέων του. Ής μεγίστη όσαύτως ύβρις έθεωρείτο τó νά έγγίξη κανείς με τó χέρι τήν γενειάδα έτέρου τινός. Τέλος οι κατηχούμενοι και υπό μετάνοιαν έβρισκόμενοι έμαρτωλοί χριστιανοί, ούτε έξυρζίζοντο, ουτ' έκτεινζόντο ποτέ!...

ΤΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΠΟΤΕ ΙΔΡΥΘΗΣΑΝ

Θέλετε νά μάθετε πότε ιδρύθησαν και υπό, ποιών τα πλείστα των ιδρυμάτων και φιλανθρωπικών καταστημάτων των Άθηνών ; Ίδου σχετικές πολύτιμες και άκριβείς πληροφορίες.

— Τό Δημοτικόν Νοσοκομείον ιδρύθη τó έτος 1842 τή γενναία συνδρομή του πρίην βασιλέως ; Όθωνο; και διαφόρων φιλανθρώπων οικογενών.

— Επίσης ή Άδελφική έκτίθη υπό της Κυβερνήσεως τó έτος 1857

— Τήν ίδρυσιν του Ώψθαλμιατροείου ένεπνεύσθη πρώτος ο εις όλόκληρον τήν Ελλάδα γνωστός δια τήν ιατρικήν εμπειρίαν του, τήν εύσυνειδησίαν και τήν φιλανθρωπίαν του Βεργάρδος Ροζζερ. Τή εισήγησι αυτού ανέλαβεν υπό τήν προστασίαν της τó εύργετικόν αυτό καθήκονμα ή πριην βασίλισσα Αμαλία. Ήξιστο δέ κτισόμενον τó 1847, αλλά μόλις κατά τó 1854 ήρχισεν τας έργασίας του.

— Τό Βρεφοκομείον ιδρύθη τó 1859, επί της Δημορχίας του Γεωργίου Σκούφου.

— Τήν έμπνευσιν της ίδρύσεως του Άμαλζειου όρφανοτροφείου συνέλαβεν ή άειμνητος Μαρία Ύψηλάντη, έκτίθη δέ αυτό τó 1854 και τó ανέλαβεν υπό τήν προστασίαν της ή Βασίλισσα Αμαλία. Τό φιλανθρωπικόν αυτό ίδρυμα προήχθη επί της χάρις εις τούς ενεργείας και τόν ζήλον του Κοζάκη Τυπάλδου.

— Τό Ώρφανοτροφείον Χαζίκωδδα ιδρύθη τó έτος 1865 τή συνδρομή διαφόρων φιλανθρώπων πολιτών πρός έξάλειψιν της έπιτετίας, ή όποία έλάσπιζε τας Άθήνας και τόν Πειραιά.

— Τέλος ή Ήσπείρια των Φιλών του Λαού ιδρύθη τó 1866, πρός, υλικήν και πνευματικήν ανάπτυξιν του λαού.

Ο Παλαιός

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΤΩΝ ΔΗΜ. ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Επί Βυζαντινής Αυτοκρατορίας οι εις τας επαρχίας, άποστελλόμενοι επαρχοί έλάμβανον ως μισθοδοσίαν 20 λίτρας άργύρου, 100 νομισματα χρυσά, 6 πίθους οίνου, 2 ήμιόλους, 2 ίππους, 2 έπισπιμους, στωλ' (forenses) 1 στωλήν μη έπίσημον (domestical), 1 λουτήρα 1 μάγειρον και 1 ήνίοχον. Τό περιεργότερον όμως είνε, ότι εις τούς άγάμους υπαλλήλους τούς άποστελλομένους εις τας επαρχίας έδίδετο έκτός των άνωτέρω και μίε νεαρά και όρατα φιλενάδα, για νά μή πλητύνουν μακράν της πρωτεύουσής.

Απολυόμενοι της ύπηρεσίας οι υπάλληλοι όφείλον νά επιστρέψουν τούς ήμίονους, τούς ίππους, τόν μάγειρον και τόν ήνίοχον. Τα λοιπά δώρα άν μόν έχαιρον τήν εύνοιαν του Αυτοκράτορος; τα έχράτουν, άν δέν, τα έπέστρεφαν τετραπλασιάζοντες αυτά ! Τέλος οι επί Καρόλου του Μεγάλου βασιλείοι έπίτροποι (Missi regii) έλάμβανον τας εξής άποδοχάς. 2 χοιρομέρια, 1 χοιρίδιον ή 1 άρνιον, 4 όρνιθας, 20 αγνά, 9 πίθους οίνου, 2 μέτρα πνευματώδους τινός ποτού και 2 μόδια σίτου.

ΣΗΜ. «Μπουέτου». — Τι εύτυχείς θά ήσαν αλήθεια οι σημερινοί δημόσιοι υπάλληλοι, οι αγωνιζόμενοι για τήν αύξησι του μισθού των, άν ζούσαν τήν όρεσίαν αυτήν έποχόν !..

Ο άνθρωπος γλυκογελά, θρηνη και πάλιν χαιρει τó στήθος του αισθήματα αιώνια δέν φέρει.

Η. Σούτδος

Κατάπτυστος έθνοστγή; ή τού τυζάνου θεά ο θρόνος του, ή πόλις του, είν' άπαντ' άπεικατα.

Ι. Ρίζος Ραγκαβής

Ποιός τάχ' από τόν έρωτα 'ο τó πάν Θεός; είν' άλλος, πλέον σεμνός και σοβαρός και αιώνια μεγάλος.

Α. Χρητόπουλος

Τό πεπρωμένον ο Θεός έχάραξεν εκάστου.

Α. Ρ. Ραγκαβής

Κι' άν έπλαιο' ο πλάστης τόν φύλλον μικρόν κι' ο φύλλος σάς πνίγει άν άδικείται.

Θ. Όρφάνιδης

Τ' ΑΝΙΣΤΟΡΗΤΑ

Έξεδόθησαν «Τ' Ανιστόρητα» του κ. Μ. Άργυροπούλου (Ρήγα—Ραγιά) και πωλούνται εις όλα τα βιβλιοπωλεία.